

LEVEN
na
LEUVEN

WARD VERRIJKEN, GERMANIST EN FILMREPORTER

“Er zijn moeilijker dingen dan tien minuten vrolijk zijn”

Dat hij het constante pendelen tussen Hollywood, Cannes en andere rode lopers volhoudt, dankt hij aan zijn stabiele thuis, zegt filmreporter Ward Verrijcken. “Ik heb zo veel *chance* gehad dat ik al in mijn studententijd mijn lief en mijn beste vrienden leerde kennen. Al beleefde ik later nog heuglijke momenten, met J.K. Rowling en Oprah Winfrey bijvoorbeeld.”

TEKST: Katrien Steyaert | FOTO'S: Rob Stevens

“Levens redden. Dat is het!” Die gedachte-kronkel maakte Ward Verrijcken (44) op zijn achttiende. Hij moet nog altijd lachen als hij erover vertelt in café Kaminsky. “Het leek me plots veel nobeler om voor dokter te studeren dan om filmjournalist te worden. Dat wou ik nochtans al jaren. Als jongetje was ik gefascineerd door

de glitter en glamour van Hollywood. Dat ben ik eigenlijk nog altijd, zeker op de Oscars bijvoorbeeld. Ik probeer die kinderlijke verwondering bewust te behouden.”

“Ik weet nog hoe mijn vader met zijn Super8-camera ambachtelijk onze homevideo's monteerde, maar zelf regie studeren kwam nooit in me op. Ik was het soort nerd dat de be-

sprekingen van zijn grote idool Patrick Duynslaegher uit de *Knack* scheurde en zelfs af en toe half vanbuiten leerde om te doorgronden hoe je voor of tegen een film kon argumenteren. Ik vind het nog altijd straf dat ik dat uiteindelijk ben gaan doen. Geluk speelde zeker een rol. Ik was vaak op het juiste moment op de juiste plaats.”

Van zijn studie kon je dat dus aanvankelijk niet zeggen. “Na een halfjaar geneeskunde in Leuven moest ik toegeven dat ik – gezien mijn journalistieke ambities en liefde voor taal – had moeten gaan voor de enige logische keuze: Germaanse. Mijn ouders moedigden me aan om dat te gaan doen aan de KUB, de slaagpercentages lagen er hoger. Ik vond de sfeer op die kleine unief heel tof en raakte in de ban van de lessen van Kristien Hemmerechts over Amerikaanse literatuur. Sindsdien consumeer ik alleen nog fictie in het Engels. Ik moet wel toegeven dat mijn iPhone het tegenwoordig zelfs op vakantie overneemt van de boeken. *Social media* zijn heel erg deel van mijn job – 's morgens check ik meteen het entertainmentnieuws – maar ik moet toch proberen te detoxen.”

Met de grote jongens

Begin jaren 90 was er van @filmward nog lang geen sprake. Tijd genoeg dus om te studeren en een glas te drinken. “Mijn ouders waren naast hardwerkende zakenmensen – mijn vader was directeur bij uitgeverij Roularta – ook bourgondiërs. Ze leerden me dat je de dingen plezant moet houden. Dat was het op kot in Leuven (waar hij zijn licenties deed – red.) zeker. We zaten vaak tot diep in de nacht te *tetteren* en te dansen. Het toffe is dat een groot deel van die studentenklied nog bestaat. Vrienden zien was en is trouwens mijn enige hobby, want daarnaast ben ik altijd bezig met nieuwe films en series kijken. Vaak doe ik dat voor mijn werkdag begint en sta ik er om zes uur voor op.”

De passie verklaart waarom hij het als student zo opwindend vond te mogen schrijven voor het filmmaga-

zine *TEEK*. “Het enige jammere is dat ik daardoor weinig op de schoolbanken zat. Het is zo'n luxe om je te mogen concentreren op je studie, maar ik wilde rap-rap mijn diploma halen en begon direct daarna vast bij *TEEK*. Ik wilde zo graag meespelen met de grote jongens dat ik me zelfs geen grote vakantie gunde. Daar had ik later geweldig spijt van. De hoge werkdruk bij *TEEK* werd ook heel zwaar voor mijn jonge naïeve ik, die zich alles aantrok.”

“

Vrienden zien is mijn enige hobby, want daarnaast ben ik altijd bezig met nieuwe films en series kijken. Vaak doe ik dat voor mijn werkdag begint en sta ik er om zes uur voor op.

Na een tussenstop bij *Het Laatste Nieuws* vertrok Verrijcken naar *Bonanza*, het Woestijnvis-magazine dat negen maanden bestond. “Precies in de week dat het blad stopte, hoorde ik dat ze op de VRT een filmspecialist zochten bij *De rode loper* omdat Nic Balthazar, die ze gevraagd hadden, uiteindelijk had geweigerd. Dat was mijn kans. Het was wel eeuwig frustrerend dat het programma niet serieus werd genomen, ook al werkten we harder aan onze verhalen dan ik nu kan voor *Het Journaal*.”

Verkrijgbaar bij Universitaire Pers Leuven

Verrassende, ongekende en zelfs vergeten objecten uit de geschiedenis van Vlaanderen
€ 19,95 | ISBN 978 94 6270 129 8
paperback | 144 p.

Toegankelijke inleiding in de historische praktijk
€ 17,50 | ISBN 978 94 6270 126 7
paperback | 114 p.

www.upl.be - info@upl.be
+32 (0)16 32 53 45
UNIVERSITAIRE PERS LEUVEN

Ondertussen leerde hij wel steeds beter sterren strikken. Robert De Niro, Meryl Streep, Justin Timberlake, Madonna: hij kon ze al allemaal interviewen. De laatste tijd begroet hij ze zelfs met een ludiek vuistje. “Met mijn enthousiasme wil ik het verschil maken tussen die veertig andere journalisten die ook vijf minuten krijgen. Zelfs als ik een zeldzame, minder opgewekte dag heb, draai ik de knop om. Er zijn moeilijker dingen dan tien minuten vrolijk moeten zijn.”

“Ik begroet altijd de hele entourage van managers, camera- en geluidsmensen. Zij zijn niet minder belangrijk dan Angelina Jolie zelf. Door die erkenning stijgt de temperatuur in de kamer. Ook *chitchatten* met de sterren is iets wat ik mezelf aanleerde om het ijs te breken. Als

prille twintiger zat mijn bewondering me weleens in de weg, maar intussen kan ik mijn cool bewaren bij eender wie. Zelfs bij een *grumpy old man* als Anthony Hopkins, van wie je moet hopen dat hij je sympathiek genoeg vindt om je een paar goede verhalen te vertellen.”

Naar BBC?

Het meest trots is hij op zijn lobbywerk. “Zeven jaar moest ik aandringen bij de *publicists* van J.K. Rowling om haar uiteindelijk zes minuten te mogen spreken op de première van *Harry Potter and the Half-Blood Prince*. Maar ik was de enige die toen toestemming heeft gekregen. Op zulke momenten voel ik echt een *buzz*. Dat was onlangs weer zo toen ik na veel gelobby Oprah Winfrey mocht interviewen

over haar rol in *A Wrinkle in Time*. Ik vind het erg indrukwekkend dat deze twee dames niet op hun gouden troon hun geld zitten te tellen, maar hun stem gebruiken om van de wereld een betere plaats te maken.”

“Voor een jeugdheld als Steven Spielberg voel ik vooral artistiek respect. Toen ik hem in 2011 live in *Het Journaal* mocht interviewen over *Tintin*, was dat heel spannend. Ik zal er niet goed van zijn als ik op een ochtend hoor dat ik aan zijn in-memoriam-reportage moet beginnen. De hele generatie van Scorsese en co heeft zulke kroonjuwelen van carrières, die ik als journalist mee zal moeten afsluiten. Dat zal toch raar zijn.”

Hoopt hij tegen die tijd niet eens wat langere portretten te draaien?

“

Tegenwoordig zie ik vaak hoe 21-jarige YouTube-vloggers evenveel interviewtijd krijgen, maar met hun miljoenen volgers zijn zij soms interessanter voor de filmstudio dan de *Vie Aar Tie* uit het kleine Vlaanderen.

“Nee. Ik ben altijd dankbaar geweest en ik ken mijn plaats. Tegenwoordig zie ik vaak hoe 21-jarige YouTube-vloggers evenveel interviewtijd krijgen, maar met hun miljoenen volgers zijn zij soms interessanter voor de filmstudio dan de *Vie Aar Tie* uit het kleine Vlaanderen. Natuurlijk zou het fantastisch zijn om een uur met Cate Blanchett te mogen praten, maar dat soort sterren doet dat alleen voor een BBC of CNN.”

Dan moet hij misschien naar BBC? Hij lacht hard. “Dat is extreem hoog gegrepen. Ik was al lang blij toen ik mijn voorganger Roel Van Bambost mocht opvolgen bij *Het Journaal*, in de Vlaamse verslaggeving toch nog altijd de top.”

Wakker geworden

Hij kan een eeuw niet onderdrukken. “Sorry, Cannes heeft me afgepeigerd. Het klinkt verschrikkelijk om te zeggen, maar ineens ben je 44 en voel je dat van ’s morgens tot ’s avonds heen en weer lopen toch minder vlot gaat dan 15 jaar geleden. De feestjes die ik toen deed zijn niet meer mijn focus. Ik probeer vooral goede verhalen te ontdekken.”

“De cinema beleeft een sleutelmoment en ik vind het erg heuglijk dat ik dat mag meemaken. De discussies over diversiteit en feminisme, versterkt door de #metoo-beweging, zorgen voor een shift in het denken van Hollywood. Dat heeft finaal ingezien dat er een publiek is voor films zoals *Black Panther*, met een zwarte cast en interessante vrouwelijke personages. Het is natuurlijk spijtig dat het zo lang geduurd heeft, maar je moet begrijpen dat er zoveel belangen speelden dat de machtige mannen in Hollywood elkaar de hand boven het hoofd hielden. Door die omer-ta durfden actrices niet te spreken. Er was een Weinstein-monster nodig om de terreur van angst echt te doorbreken.”

lees verder op P.16

Wie is Ward Verrijcken?

°1973, Leuven

Gestudeerd

1992-1996: Germaanse taal- en letterkunde (KUB, KU Leuven)

Loopbaan

1996-1998: eindredacteur bij filmmagazine *TEEK*

1998-2000: media-verslaggever bij *Het Laatste Nieuws*

2000-2001: film- en tv-reporter bij *Bonanza*

2001-2011: filmreporter voor *De rode loper*

Sinds 2011: filmverslaggever voor *Het Journaal*, Radio 1, VRT NWS en *Cobra.be* (dat laatste tot 2014)

Privé

Woont samen met Frank in Leuven
Ze hebben vijf petekinderen

© KU Leuven | Rob Stevens

vervolg van P.15

“Het is jammer dat een *grande dame* als Catherine Deneuve #metoo overdreven noemt. Dat is hard en weinig empathisch van haar. Zij heeft nooit last gehad van te weinig rollen. Maar goed, over mensen als zij gaan we uiteindelijk zeggen: *they were on the wrong side of history.*”

“Scandinavië is voor mij een lichtend voorbeeld. De Zweedse tegenhanger van het Vlaams Audiovisueel Fonds eist al jaren dat minstens vijftig procent van de projecten die ze steunen het initiatief is van een vrouw. De kansen worden dus eerlijker verdeeld en niemand voelt zich echt benadeeld. Quota kunnen dus hele goede hefboomen zijn, maar in Vlaanderen is dat blijkbaar nog niet bespreekbaar.”

“Toen ik me in 2015 openlijk ergerde aan de seksistische, racistische humor in *De Slimste Mens ter Wereld* vonden sommigen dat ik moest ophouden met zo politiek correct te doen, maar veel anderen waren me dankbaar. Mijn Zweedse collega-journalisten vielen bijna van hun stoel toen ze hoorden dat dat bij ons op tv nog kon. Mede dankzij mijn job ben ik *woke*, zoals de Amerikanen dat zeggen. Ik ben wakker geworden en ik wil het publiek op dit soort issues attenderen.”

Tegenpolen

Kunnen we hem dan niet betrappen op een valse noot? “Mijn job heeft natuurlijk een repetitief karakter. Elk jaar zijn het de Oscars, Cannes, Venetië, Gent, de kerstfilms. Ik zie mezelf dus ooit wel iets anders doen. Mee beslissen over de programmering van entertainment op de VRT bijvoorbeeld. Het zou het voordeel hebben dat ik niet meer zoveel nachten per maand van huis ben.”

Het is precies die thuis waardoor hij het volhoudt, zegt hij. “Ik leerde Frank kennen op een van onze kotfeestjes. Ik heb veel *chance* gehad dat het sindsdien altijd is blijven marcheren. Ons geheim?

“

Het is jammer dat een *grande dame* als Catherine Deneuve #metoo overdreven noemt. Dat is hard en weinig empathisch van haar. Zij heeft nooit last gehad van te weinig rollen.

Opposites attract. Als student was ik nog een beetje bourgeois dus een flamboyant iemand als Frank fascineerde me. Vandaag vind ik het heel interessant dat hij loopbaanonderbreking heeft genomen als communicatieverantwoordelijke bij STUK en opnieuw heeft aangeknoopt bij zijn studie psychologie. Hij heeft veel lessen, stages en taken, en op dat geregelde leven ben ik weleens jaloers. Maar goed, ik kan me ook zo smijten in mijn chaotische job omdat we geen kinderen hebben. Bewust, ja. Je moet kinderen zo sterk mogelijk in het leven zetten en ik heb altijd schrik gehad dat ik dat niet zou kunnen.”

Aan petekinderen anders geen gebrek. “Ze zijn tussen 7 en 17 jaar oud en ik vind het heel tof om ze groot te zien worden. Ik hoop dat ik ze vooral mijn *joie de vivre* kan meegeven.” In België mist hij die zonnigheid. “Het is me hier te grijs, letterlijk en figuurlijk. Daarom hoop ik op een dag in een warm klimaat te gaan wonen, ergens midden in de natuur met een paar mensen die ik heel graag zie. Dan ga ik nog contentier zijn dan ik nu al ben.”

JEAN-LUC ROLAND,
BURGEMEESTER VAN LOUVAIN-LA-NEUVE

“De tijd heeft eindelijk zijn werk gedaan”

50 JAAR
'68

Twee jaar student in roerig Leuven, twee jaar een van de eerste inwoners van Louvain-la-Neuve en nu al 17 jaar burgemeester van de stad. Het maakt van Jean-Luc Roland (64) een bevoorrechte getuige van de revolutie waaruit UCL werd geboren.

“Dat we ons nu verzusterden met Leuven is een belangrijk signaal voor het hele land.”

TEKST: Katrien Steyaert | FOTO: Rob Stevens

“**A**lles kan. De toekomst is van ons. Die opwindende indruk gaf mei '68 ons”, zegt Jean-Luc Roland. “Ik was veertien en trad op als afgevaardigde van mijn klas tijdens onze acties voor meer inspraak. Wat waren we fier toen de directie inderdaad een adviesraad van leerlingen installeerde. Een paar maanden ervoor hadden we zoiets niet voor mogelijk gehouden.”

Welke beelden blijven u nog bij?

Jean-Luc Roland: “Op tv zagen we dat de kern van de acties in Parijs lag. Ik was er in april '68 nog op uitwisseling geweest in een gastgezin, voor een handbaltornooi waaraan ons college deelnam. De vader, een universiteitsprofessor, praatte met mij over de ontwikkelingen, maar ik begreep eerlijk gezegd niet precies wat er gebeurde, zo snel ging het allemaal.”

Volgde u ook het oproer in Leuven?

Roland: “Niet direct. Ik woonde in Tervuren en ging naar school in Sint-Pieters-Woluwe. Maar toen ik in 1971 in Leuven aan mijn kandidatuur

fysica begon, zag ik dat de geest van het protest er nog rondwaarde. Er waren constant betogingen en debatten en het merendeel van de studenten was gepolitiseerd, vaak in extreemlinkse vorm. Maar we waren vooral theoretische revolutionairen, hoor. We zaten de hele tijd te lezen en veranderden elke avond, al pratend, de wereld.”

Drukte het een blijvende stempel?

Roland: “Vooral het vervolg op mijn studententijd heeft me fundamenteel gevormd. Men stelde toen voor het eerst de vraag naar wat vooruitgang is en naar de grenzen van onze natuurlijke energiebronnen. Uit het militantisme was de politieke ecologie geboren. Ik stond zelf mee aan de wieg van de partij Ecolo. En toen ik in 1973 voor mijn licenties verhuisde naar Louvain-la-Neuve, maakte ik ook dat project mee van op de eerste rij.”

U betreurde uw verhuis niet?

Roland: “Nee, ik vond het een kans om iets volstrekt unieks mee te maken. De nieuwe stad lag midden in de velden en we waren er amper met 300 studenten, maar ik ontdekte er een nieuwe wereld